

MARTURISIREA ORTODOXA IN AGORA ELITELOR GLOBALISTE

*“Căci, de nu voi intrista pe DOMNUL,
Fericit ma voi afla!”*

Pământul, tocmit de Domnul, întâi sălaş conținător de rai, apoi loc de popas, pentru cel ce a primit cununa de stăpânitor, OMUL!

Pământul, în urma căderii protopărinților, oferă celui vremelnic locuitor dualitatea percepției spirituale dar și a celei trupești. Este rai duhovnicesc prin conectarea la resursa primordială a iubirii, Dumnezeu în Treime, având ca vectori de conexiune sfinții cu a lor viață, în al căror duh poate tinde a viețui. Este paradis trupesc prin multitudinea de oferte ce gâdilă simțurile în deplinătatea lor: entertainment, mâncăruri și băuturi sofisticate, modă. Pe de altă parte poate fi perceput ca iad duhovnicesc pentru cei deznădăjduiți și iad trupesc pentru cei ce trăiesc în lipsuri și chinuri neasumate. Deci, pământul este oglinda din anticamera vieții nesfârșite, dispusă la jumătatea căii dintre pogorâre și înălțare, dintre adânc și preaînalt, dintre întuneric și lumină, dintre ură și iubire, dintre iad și Impărăția Lui Dumnezeu, având ca și conținut de mare preț omul, singura entitate mântuibilă, capabilă de a se îndumnezei prin Har!

Acest pământ trăiește greaua apăsare de a fi posedat de lucrători nevrednici, care împrăziăză loruși rodul lucrat de Domnul, într-un ascunsul său, spre indetularea în dreaptă măsură, a tuturor celor ce vin a-l vizita temporar în drumul lor către eternitate. Acești “cațiva”, aparținători ai celor ce de 2000 de ani, sub ascultarea începătorului minciunii, încearcă a opri din urcușul duhovnicesc pe purcezători, se pare că au ajuns spre finalul planului lor, ajutați fiind de reușita adormire a conștiințelor majorității. Cum s-a ajuns aici? Sub îndrumarea întâiului vrășmaș al Lui Dumnezeu și mai apoi al omului, cei ce au răstignit pe Domnul, citez: “Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt. Cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi.”, am încheiat citatul (Faptele Apostolilor 7:51), elaborează și duc spre finalizare o lucrare, întâi de asuprire, prigonire și ucidere, a celor ce au crezut în Evanghelie, iar mai apoi, văzând vrășmașul că umple cerul de mucenici și pământul de moaște, ce alți mucenici vor naște, modificând abordarea, concentrează totul spre a-l face pe om în general și pe creștin în special, să se împătumească într-un cele trupesti, prin diversificarea ofertelor de larg consum, diluarea legilor morale, atomizarea perspectivelor teologice și dogmatice (erezii), multitudinea de religii (neopaganism), ateism. Tintele vizate spre anihilare, diminuare, înlocuire, sau îndoctrinare, fiind:

- iubirea și frica de Dumnezeu, nădejdea în dreapta judecată a Lui și mântuire;

- iubirea de neam si tradiția creștina;
- nașterea de prunci sub umbrela tainei căsătoriei;
- promovarea avortului;
- uciderea inocentei copilăriei prin desene animate pervertite si educație sexuală;
- vlaguirea creației: plante, animale, oameni, prin otrăvire și modificări genetice;
- crearea de ideologii si religii care sa împartă lumea în tabere antagoniste;
- imixtiunea în proximitatea ființială, prin gadget-uri și platforme de larg acces, manipulative si inrobitoare;

Toate acestea, pentru a fi implementate și a avea succes, au avut nevoie de acordul OMULUI; explicit, al celor ce conduc națiile (politic, militar si indeosebi religios), tacit, al celor ce le pun in aplicare, de indiferența și laxitatea persoanelor vizate. In curgerea timpului și azi, marea majoritate a cedat “ofertei”, deoarece omul, culmea, cununa creației, a ales a trăi suficient, la nivel de consumator captiv, de sclav al dorințelor puerile, împrăștiindu-și neputințele lui Esau si cedând statutul de întâi născut pentru “un blid de linte”, o nimica toată, o amăgire trecătoare a pântecelui în locul sceptrului, o alinare de-un răstimp în locul unei pralungi viețuiri într-o aleasă demnitate. “Omul, spune Sf. Vasile cel Mare, este ființa care excede în valoare tot ce mai există în lume și tot ce a creat Dumnezeu pe pământ. Chiar dacă este mai prejos decât îngerii, el a primit, ca și ei, facultatea de a-și cunoaște stăpânul”; iar Sf. Grigorie de Nissa: “ Omul a venit în lume numai și numai dintr-o revărsare de dragoste a Creatorului, ca să fie partaș la bunătățile Dumnezeiești. Omul a primit în sine capacitatea de a se regăsi în infinitatea Creatorului său, purtând întru sine ceva din neamul Lui Dumnezeu! In perspectiva asemănării sale cu Dumnezeu, omul se găsește poziționat la întrepătrunderea dintre material si spiritual, împlinind rolul de liant între cer si pământ. Deci trupul și sufletul, voite si create de Dumnezeu concomitent, formeaza o singură natură umană, fiind destinate să rămâna împreună pentru vesnicie”, am încheiat citatul. Omul, acest “Vas al Olarului”, întocmit din iubire și pentru a fi purtător de iubire. Aceasta poezie neterminată a Incepătorului poeziei, acest giuvaer mângâiat de Lumina Necreată deasupra focului nematerialnic, purtând chipul Făuritorului, evadează neîncetat de sub aripa Tutorelui său, amăgit de a gusta întruna din fructul oprit, aducător de moarte duhovnicească! Omul recent, de ieri și de azi, încătușat în mrejele nevăzute ale patimilor născute din vanitate, suficiență sau akedie, omul posesor de liber arbitru, alege să locuiască în corturile lui Chedar, într-o lume subjugată de suficiență, de lipsă de perspectivă, de ideal, sub îndemnul perfid al poetului păgân Horațiu : “Carpe diem!”...traiește-ți clipa,

devenind, în marea lui majoritate, refractar la orice discuție care ar contrazice scripturistic puținătatea zicerii horatiene, deoarece aceasta te-ar obliga la renunțări, la schimbarea apucăturilor, în perspectiva apucării schimbărilor! Omul, nealergând a vieții independent, având prerogativa de ființă liberă, preferă alinierea în turma cea mare și obedientă, dar vai, pe zi ce trece, tot mai anonimă, schimbându-și statutul, dreptul și purtarea, de ființa cugetătoare, cu o formă hibridă, chiar alterată, de entitate ce reacționează la stimuli externi de impact exclusive trupesc, hrănindu-și cele 5 simțuri prin contacte grosiere: de imagini deșănțate, de vacarm audio, de miresme afrodisiace, de dulce abundent și de moliciuni lascive. Insușindu-și această puținătate de perspective, omul devine ușor manipulabil, confiscându-i-se, pe zi ce trece, și puținătatea libertăților primare: de mișcare, de exprimare, de credință, de conștiință, prin impunerea unui limbaj și a unei atitudini politice corecte, elaborate de vectori ai puterii oculte, instalate la cârma omenirii prin cedarea suveranității națiilor chiar de către cei obligați a se jertfi pentru a le păstra.

În vechime, regele personal sau prin interpuși, își făcea cunoscute hotărârile în piața publică a cetății, la greci numită “agora”, unde stătea adunat poporul care, în urma ascultării celor hotărâte, aclama dacă era de acord, sau tăcea, exprimându-și dezacordul. Astăzi, agora, diferit de cea clasică, a cuprins întreaga planetă și se manifestă în toate cotloanele, zona de propagare a deciziilor, curentelor ideologice, trendurilor cotidiene, a migrat în zona nebuloasă a realității virtuale, făcându-și vădită existența printr-o infinitate de terminale audio-video - internetul cu multitudinea-I de platforme on-line - unde reprezentanții regelui, cel ascuns până la o vreme, îi prezintă hotărârile care, în concordanță cu posibilitățile tehnice de exprimare, pot primi aprobare prin “like-uri” dar și dezacord, inutil de altfel, prin “dislike-uri”. Facem mențiunea că, pentru a preîntâmpina o oarecare formă de opoziție față de cele hotărâte, se folosesc de către vectorii de propagare ai stăpânirii, de până la o vreme, arme psihotronice cu energie dirijată cât și incantații cabalistice, întru ascuns, dar și eliminări, ostracizări, intimidări și disprețuire, la vedere, adresate opozanților vocali.

Și totuși... Tot dintre oameni, s-au născut, se nasc, și-or continua să se mai nască, e adevărat, într-un trend descrescător după cum ne e dat să constatăm, și fiii ai Luminii, și lucrători buni în viața Stăpânului, și căutatori și mărturisitori ai Adevărului. Pe noi ne interesează ultimii, dar nu cei din urmă, mărturisitorii! Aceștia sunt dintre cei prin care a dăinuit dreapta credință, sunt cei ce au ascultat, au înțeles și au pus în lucrare cuvântul Domnului prin prisma îndemnului Hristic: “Indrazniti, Eu am biruit lumea!” Cât de adevărat! Cât de ușor de probat

acest îndemn și rodul lui! Avem atâtea exemple de luptători și de învingători ai duhului căzut al lumii acesteia, de fapt, reducând la absolut, toți sfinții sunt mărturisitori! Toți și-au mărturisit credința în Iisus Hristos, Cel în Treime Slăvit, cu Tatăl și cu Duhul Sfânt. Unii au făcut-o prin apostolat și misionarism în cetăți către popor, alții în peșteri și pustietăți învingând patimile trupești și duhurile căzute, unii judecați, prin închisori, alții în priveliște, toți împotriva tatălui minciunii, toți pentru HRISTOS! Putem defini, ca fiind mărturisitor al credinței ortodoxe, pe cel care are credință și tărie multă întru a sluji Domnului, care nu șovăiește în fața greutăților vieții sub amenințările necredincioșilor, apărând adevărul Evangheliei cu prețul vieții, întru porunca Domnului, citez: “Așadar, pe oricine Mă va mărturisi în fața oamenilor îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri.”, am încheiat citatul (Matei 10:32), pentru care va primi răsplătă multă, citez: “Fericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a lor este împărăția cerurilor!”, am încheiat citatul (Matei 5:10).

Formele de mărturisire în vremurile de acum, deși propovăduiesc același Crez, au căpătat o alură mai redusă. Nu se mai iese în priveliște unde cineva te-ar obliga la jertfă păgână, la hulă împotriva Duhului Sfânt și la lepădare de credință spre a afla în scurt timp: cununa sau căderea. Nu! Astăzi sunt crâmpeie de mărturisire în mare parte, dar și asumări directe, ici și colo, raportat la vremurile de prigoană ale anilor de dinainte, încheiate de curând în iadul concentraționar al gulagului bolșevic, al închisorilor carliste și comuniste. Astăzi, creștinul ortodox, care trăise într-un anonim impus de decența canonică, iese la vedere obligat de efervescenta crescândă a evenimentelor ce influențează mântuirea sufletului său. Inceputul neliniștii celei bune a creștinului ortodox își are originea, în istoria recentă, odată cu manifestarea ecumenistă a tot mai multor clerici, ierarhi în special dar și laici cu statut de influenceri în zona deciziilor sinodale. Se întetește odată cu încheierea lucrărilor “pseudo-sinodului din Creta” și culminează cu deșănțata prigoană pandemică, regizată cu atâta cinism de elita malefică globalistă prin cozile de topor, conducătorii națiilor în întregul lor. Dacă până mai ieri, pe timpul comunismului oficial, mărturisirea consta în manifestarea credinței prin frecventarea slujbelor, ținerea postului, buna cuviință în societate și cămin, deoarece era diminuat numărul ispitelor și provocărilor datorită ideologiei încărcate de restricții și coerciții, acum se întrevăd perspective diversificate. Însăși atitudinea rezervată de a nu gusta din dulcemiile acestui mare bălci ce se numește entertainment, propagate prin toate formele de impact, în care sunt antrenate simțurile omului spre pervertire: față către față, TV, internet, telefonie, se cheama mărturisire! Disocierea de sclavia babiloniană, de neparticipare la

grotescul spectacol similar arenelor romane, în care fiarele, adică diavolii,ucid pe cei nesupuși idolilor, sufletele neprihănite căutatoare si doritoare de Adevăr.

Exista și forme de mărturisire vădită:

-prin refuz: de a schimonosi chipul (purtatul măștii) și a întina trupul (vaccinare), de însușire a documentelor biometrice si semnarea recenzării;

-prin participare: frecventarea slujbelor în mod canonic, indiferent de restricții, calendar sau orar impuse de antihristi; vizitarea si ajutorarea celor carantinați abuziv;

-prin neparticipare: la mitinguri, adunări electorale, proteste, alegeri generale, prezidențiale sau locale, știindu-se ca aleșii sunt prestabiliți, majoritatea “cozi de topor” sau “marionete”;

-prin asumare: afirmarea oricând, oriunde și oricui a Crezului si Adevărului de credință, în duh de pace, decență creștină, grijă față de aproapele, în Cine și cum credem, cât și în ceea ce privește realitatea imediată referitoare la falsitatea pandemiilor, vaccinării și a altor aberații, combătute cu argument scripturistic pe cât este posibil, avand atenția mărită “de a nu arunca mărgăritare”! Evitând dispute care nasc încrâncenare, pe cele care duc la înfrângere, dar și pe cele dătătoare de falsă mângâiere interlocutorului, de genul: “poate ai și tu dreptate”.

După cum ne arată realitatea, Domnul cu Harul Său și-a întărit și astăzi creștini cu potențial mărturisitor, cinstiți în căutarea lor. E adevărat, nu toți o fac în mod vădit- vezi întreruperea pomenirii ierarhilor semnatari sau lucrători ai hotărârilor pseudo-sinodului cretan-sunt și unii mai rezervați, tulburați de spectrul schismei, care iată și-a manifestat prezența în mijlocul multora dintre cei care la început păreau luptători pentru Adevăr, iar dacă ne uităm bine, cercetând cauzele căderii unora ca aceștia, vom identifica în fruntea lor părerea de sine, prin ușurătatea proferării judecăților apriorice împotriva celor șovăielnici, neștiutori sau chiar îndoielnici în a lua atitudine, neavându-se ca probă criteriul primordial si anume acela că aceștia sunt eretici vădiți și aici ne referim la mireni, pe clerici nepomenindu-i, ci lăsându-i judecății Lui Dumnezeu, deoarece însăși chemarea lor către preoție și monahism îi obligă la o mai mare trezvie, fiind răspunzători de turmele păstorite. Si Sf. Proroc Ilie Tesviteanul a apreciat greșit, citez: “ Cu toate acestea, când a aflat că Izabela jurase să-l omoare, Ilie a fugit ca să-și scape viața și s-a ascuns într-o peșteră. Dumnezeu l-a întrebat ce făcea acolo, iar el a susținut sus și tare că rămăsese singurul om credincios din Israel. Domnul l-a asigurat atunci că mai avea alți șapte mii de bărbați care nu-și plecaseră genunchii înaintea lui Baal.”, am încheiat citatul (V.T. studiu :Împarați cap.19). Dacă marelui Proroc Ilie nu i s-a dat a cunoaște numărul celor necazuți

în idolatrie, atunci cine sunt aceia care au îndrazneala să concluzioneze că sunt cei din urmă marturisitori? Citez: “De aceea, cel căruia i se pare că stă neclintit să ia seama să nu cadă.”, am încheiat citatul (1 Corinteni 10/12). Să stăm bine, să stăm cu frică, căci cele pe care le-am făcut sau gândit noi, nu sunt ale noastre, ci ale Domnului, și de la El primite! Nici unii dintre cei care spun despre ei că au ținut ortodoxia, nu au ținut-o și nu o țin! Privind în urmă, ce nume mari de sfinți zărim: Sf. Maxim Mărturisitorul, Sf. Marcu Evghenicul, în care, cu adevărat stătea ortodoxia, și în alți 7000 știuți de Domnul, dar nu au afirmat-o niciodată! Nici unul dintre cei care spun că nu mai este har, nu are calitatea de a o face și nu o poate demonstra practic! Domnul știe toate acestea! Lăsăm posteritatea și pe Domnul să judece în ce duh și de care parte s-a situat fiecare. Noi să le facem pe cele predanșite nouă de Domnul și de sfinții Săi, oprind pomenirea ierarhilor ecumeniști, delimitându-ne de ei și de cei împreună slujitori cu ei. Citez:” De aceea: Ieșiți din mijlocul lor și vă osebiți, zice Domnul, și de ce este necurat să nu vă atingeți și Eu vă voi primi pe voi.”, am încheiat citatul (2 Corinteni 6/17), însă ferindu-ne de aluatul fariseilor care înseamnă a făptui de ochii lumii, sau mai pe scurt fățărnicie. Doar sectarii au certituni, fiecare în parte, referitoare la unicitatea abordării lor și, paradoxal, sunt 4000 de secte, conform datelor oficiale. Iată în ce grup “elitist” intră cei care au părere de sine. Biserica este Una, cea Ortodoxă! Este mireasa Domnului, deci, neprihănită! Nimic întinat nu poate sta în ea. Ea are dragoste nemărginită pentru Mirele său, citez: “Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată.”, am încheiat citatul (1 Corinteni 13/4:8). Oricare dintre mădularele Bisericii trebuie să aibe, în afară de credință și nădejde, dragoste! Intâi către Domnul, apoi către aproapele.

Să-i lăsăm pe criticii noștri să se minuneze de atât de eterogena alcătuire a comunităților de “nepomenitori”, amintindu-le de zicerea iubitului nostru Apostol Pavel, citez: “Căci, priviți chemarea voastră, fraților, că nu mulți sunt înțelepți după trup, nu mulți sunt puternici, nu mulți sunt de bun neam; Ci Dumnezeu Și-a ales pe cele nebune ale lumii, ca să rușineze pe cei înțelepți; Dumnezeu Și-a ales pe cele slabe ale lumii, ca să le rușineze pe cele tari; Dumnezeu Și-a ales pe cele de neam jos ale lumii, pe cele nebăgate în seamă, pe cele ce nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, Ca nici un trup să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.” Am încheiat citatul (1 Corinteni 1/26-29).

Proverbe:

Credința trebuie s-o ai înlăuntru, nu spoită pe dinafară.

Omul cu credință dreaptă scapă din război.

După cum aurul cel galben se cunoaște în foc, tot așa credința trebuie văzută în vremuri grele.

Când teama bate la ușă, trimite credința să deschidă.

Și în final:

Aducându-ne aminte de uneltirea și de punerea în operă a abominabilei mașinații pandemice, ce sa oprit pentru a-și lua un nou avânt, coroborând cele făcute de Domnul “bine foarte”, cu stricăciunea material-morală și spirituală a lumii, mergem și spunem, în cod diferit, dar pe același principiu, parafrazând un titlu de poem al lui Lucian Blaga: “ Eu nu strivesc corola de minuni a lumii”, cu antiteza: “Eu, DA! Strivesc CORONA de minciuni a lumii!”

Așa să ne ajute Bunul Dumnezeu!

.